

Selv om man nu maatte forudsætte, at *alt* Kødforbrug er ophørt og erstattet med Flæsk (og Svinekød), og selv om det yderligere forudsattes, at Forbruget trods højere Priser er lige stort, vil det let kunne skønnes, at den Fordel, en Familie opnaar ved den fastsatte Nedsættelse i Prisen paa Flæsk og Svinekød, kun vil andrage en mindre Brøkdel af den Understøttelse paa 120 Kr. aarlig, som Flertallet nævner.

For saavidt Dyrtidshjælpen kun skulde modsvare Fordelen ved Maksimalprisen, vilde Hjælpen kunne ansættes meget lavere, end Flertallet angiver.

Kommissionens Flertal hævder, at den foreslaaede Omlægning af Byrden næppe af Landbruget som Helhed vil blive følt som en Fordel og tilføjer:

„Vel nok en Fordel for dem, der har et stort Overskud af Korn til Salg, for mange andre ikke.“

En slig Udtalelse er fuldkommen misvisende.

Forslaget kan aldrig blive en særlig Fordel for dem, der har et stort Overskud af Korn til Salg (de større Landejendomsbesiddere), men ingen Fordel for de andre. Det modsatte vil tvertimod blive Tilfældet.

De større Landejendomsbesiddere vil særlig rammes baade gennem den Trediedel, der skal lignes paa Formue og Lejlighed, og gennem den Trediedel, der skal lignes efter Kornareal og Foldudbytte, mens de mindre Landbrugere kun i ringe Grad vil rammes.

Omvendt vil Ophævelsen af Maksimalprisen paa Flæsk i særlig Grad komme de mindre Landbrugere til gode.

Ogsaa her kan Beviset føres ved Henvisning til den officielle Statistik.

Det fremgaar af Kreaturtællingen i 1909, at hvis man sammenligner Svineholdet paa Ejendomme under 5 Hektar (9 Tdr. Land) med Svineholdet paa Ejendomme over 60 Hektar (108 Tdr. Land), da har de førstnævnte Ejendomsbesiddere et Svinehold, der pr. Td. Land er ca. 6 Gange saa stort som de sidste.

Netop herved bliver Byrden i Fordeling indenfor Landbruget højst urimelig. Den kommer til at virke som en indirekte Skat, mere uretfærdig i sin Fordeling end nogen anden.

Naar Flertallet siger „at medens de mindre Landbrugere ganske vist bære deres Part af Byrden, har de samtidig som Forbrugere deres Part af Fordelen ved Maksimalprisen“, maa hertil bemærkes, at hvis Flertallet maatte mene, at Fordelen i nævneværdig Grad opvejer Byrden, da er denne Mening højst urigtig.

Den tidligere nævnte officielle Statistik (Statistiske Meddelelser, Fjerde Række, Fyrretyvende Bind) indeholder tillige Husholdningsregnskaber fra ialt 83 Husmænd med Ejendomme af forskellig Størrelse, fordelt over hele Landet.

De mindste Ejendomme har en Besætning af 2 Køer, de største har en Besætning af 2 Heste og 12 Køer.

Hver Familie (indbefattet Tyende og anden Medhjælp i Bedriften) har i Gennemsnit forbrugt 100,9 kg Flæsk og Svinekød aarligt, hvilket vil svare til $1\frac{1}{4}$ almindelig Slagterigris.

Heraf er imidlertid kun 8,7 kg indkøbt.

Produktionen er selvsagt mange Gange større end hele Forbruget, i adskillige Tilfælde 20—30 Gange saa stor.

Til Landbrugsraadets Flertals Udtalelse om, at Flæskemaksimalprisen bidrager til at rokke det danske Landbrugs hidtil solide Stilling paa det engelske Marked, gør Kommissionens Flertal den Bemærkning, „at de danske Landbrugsprodukters Stilling og Anseelse i de udenlandske Markeder fremtidig ligesom hidtil turde komme til at hvile paa deres egne gode Egenskaber“.

Mindretallet kan ikke se slet saa sorgløst paa dette Forhold.